

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 01-03-2022 r.

Marcin Wiącek

II.511.9.2017.MH

**Pan
Aleksander Pociąg
Przewodniczący
Komisji Praw Człowieka, Praworządności i
Petycji
Senat Rzeczypospolitej Polskiej
kpcpp@senat.gov.pl**

Dot. BPS.DKS.KPCPP.0330.8.2022

Wielce Szanowny Panie Przewodniczący,

w odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2022 r., dotyczące zaplanowanego na dzień 2 marca 2022 r. posiedzenia Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, uprzejmie przedstawiam stanowisko odnośnie do petycji dotyczącej nowelizacji art. 523 § 1a Kodeksu postępowania karnego (dalej: k.p.k.) zmierzającej w kierunku przyznania Rzecznikowi Praw Obywatelskich uprawnienia do wniesienia kasacji wyłącznie z uwagi na niewspółmierność orzeczonej kary (petycja nr P10-73/21).

W dniu 15 kwietnia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw¹, która dodała do Kodeksu postępowania karnego m. in. art. 523 § 1a przewidujący kompetencję Prokuratora Generalnego do wniesienia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Przepis ten uległ od tamtego czasu pewnym zmianom redakcyjnym, lecz jego treść normatywna pozostała taka sama. Sprowadza się ona do umożliwienia Prokuratorowi Generalnemu wniesienia kasacji wyłącznie z uwagi na zarzucaną niewspółmierność orzeczonej kary.

---

¹ Dz. U. poz. 437.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, kasacja w tym trybie może być wniesiona wyłącznie, jeśli zarzucana niewspółmierność kary ma charakter „rażący”, nie zaś jakikolwiek („zwykła niewspółmierność”). Stopień nasilenia owej rażącej niewspółmierności musi być wyższy od tego, który byłby wystarczający dla uwzględnienia apelacji².

Analizując zarówno sam legislacyjny kształt instytucji kasacji określonej w art. 523 § 1a k.p.k., jak też praktykę jego stosowania na przestrzeni ostatnich lat, podkreślenia wymaga, iż wśród elementów prawa do rzetelnego procesu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) wyróżnia się, między innymi, zapewnienie przewidywalności postępowania (czy w węższym zakresie – prawo do przewidywalności rozstrzygnięcia)³. Prawo to należy postrzegać jako gwarancję tego, aby postępowanie toczyło się według jasno określonych reguł od jego początku do samego końca. Składa się nań też zasada stabilności i niewzruszalności orzeczeń sądowych.

Wskazać należy, że wprowadzenie możliwości wniesienia kasacji samo w sobie stanowi pewien wyłom w zasadzie stabilności i niewzruszalności orzeczeń sądowych, prowadzi bowiem do podważenia prawomocnego wyroku. Zasada ta zaś ma doniosłe znaczenie dla prawidłowego i stabilnego funkcjonowania państwa, natomiast odstępianie od niej winno być ograniczone do sytuacji „*absolutnie wyjątkowych*”⁴, w przypadku orzeczeń „*dotkniętych szczególnie poważnymi wadami*”⁵. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że szeroki wyłom od tej zasady uzasadniony jest jedynie wystąpieniem szczególnie istotnych naruszeń postępowania, określonych w art. 439 k.p.k.⁶ W literaturze wskazuje się, że podstawą kasacji mogą być tylko „*błędy rażące, co najmniej równe uchybieniom wymienionym w art. 439 § 1*”⁷, zaś w przypadku kasacji nadzwyczajnej „*podstawowe jej ratio tkwi przede wszystkim w posługiwaniu się nią jako instrumentem służącym do naprawy rażących uchybień, których nie dało się usunąć skutkiem braku kasacji <<zwyczajnej>> lub wobec których instytucje wznowienia postępowania i stwierdzenia nieważności z mocy*

---

² Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r., III KK 395/16.

³ M. Safjan, R. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, Warszawa 2016 s. 1132.

⁴ A. Sakowicz (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2016, s. 1116; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. III KK 416/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2011 r., sygn. II KK 125/11.

⁵ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 maja 2014 r., sygn. SK 32/03.

⁶ *Ibidem*.

⁷ S. Waltoś, *Proces karny. Zarys sytemu*, Warszawa 2005, s. 551.

*prawa były bezradne*⁸. Sam Dział XI k.p.k. przewiduje szereg przepisów, które wprost zmierzają do ograniczenia możliwości wnoszenia kasacji (art. 520 § 2, art. 523, § 1, 2 i 3, art. 524 § 3).

Podkreślić należy szczególnie, nadzwyczajny charakter kasacji, zwłaszcza wnoszonej przez podmioty wymienione w art. 521 k.p.k. Pełni ona dodatkową rolę gwarancji zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w szczególnych przypadkach, gdy nieprawidłowości nie zostały wyeliminowane w toku postępowania dwuinstancyjnego. Wymóg ochrony stabilności orzeczeń i pewności prawa przesądza o tym, że powinna być jednak stosowana w przypadkach rażących, wyjątkowych, nie stanowić zaś domyślnej „dalszej drogi odwoławczej”. W tym kontekście negatywnie należy ocenić rozszerzanie zakresu przypadków, w których może być wnoszona kasacja, w szczególności w sytuacji, gdy podmiot ją wnoszący nie podlega ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 i 3 k.p.k.

Należy pamiętać także, że niewspółmierność kary jest z samej swej natury okolicznością ocenną, z charakteru procesu karnego wynika zaś fakt, że niemal zawsze przynajmniej jedna ze stron uznawać będzie każdą orzeczoną kartę za niewspółmierną. Dlatego też nie można tej okoliczności przydać waloru sytuacji „absolutnie wyjątkowej”, która uzasadniałaby wniesienie kasacji.

Zaznaczyć wreszcie należy, że przed wprowadzeniem art. 523 § 1a k.p.k., z samego systemowego charakteru kasacji jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wynikało, że w postępowaniu kasacyjnym nie bada się niewspółmierności orzeczonej kary⁹. Możliwość badania niewspółmierności kary nadaje bowiem postępowaniu kasacyjnemu charakter w istocie zbliżony do trzeciej instancji.

Ponieważ uprawnienie do wniesienia kasacji jedynie z uwagi na niewspółmierność kary stanowi głęboki wyłom w zasadzie stabilności orzeczeń sądowych, którą wyprowadzić można z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, winno ono być bardzo ograniczone. Choć wprowadzenie trzeciej, czy nawet dalszych instancji nie jest *per se* zabronione przez Konstytucję RP¹⁰, stwierdzić należy jednoznacznie, że oczekiwanie uzyskania w rozsądnym

---

⁸ *Ibidem*, s. 556.

⁹ A. Sakowicz (red.), *Kodeks...*, s. 1116; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r., sygn. IV KK 125/14.

¹⁰ Art. 176 ust. 1 stanowi, że postępowanie jest co najmniej dwuinstancyjne, dopuszcza zatem wprowadzenie kolejnych instancji.

czasie ostatecznego wyroku jest jednym z elementów prawa do rzetelnego procesu określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Pragnę w tym miejscu uprzejmie przypomnieć stanowisko, które Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przedstawił Rzecznik Praw Obywatelskich pismem z dnia 5 sierpnia 2020 r. (sygn. II.053.3.2020) w toku rozpatrywania petycji P10-30/19, także dotyczącej art. 523 § 1a k.p.k. Wskazano tam, że uprawnienie do wniesienia kasacji wyłącznie z uwagi na niewspółmierność kary już obecnie jest zbyt szerokie i wskazane byłoby jego pewne ograniczenie w celu zachowania spójności postępowania karnego.

Tym bardziej nie wydaje się zatem zasadne poszerzenie podmiotów uprawnionych do wnoszenia tego typu nadzwyczajnej kasacji. Dlatego też modyfikacja art. 523 § 1a k.p.k. zgodnie z postulatem petycji budzi wątpliwości.

Z wyrazami szacunku

Marcin Wiącek

Rzecznik Praw Obywatelskich

/-podpisano elektronicznie/